

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1254/2014
29.01.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Р., због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката П.Ј. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору Посл.бр.К.221/13 од 26.02.2014. године и Вишег суда у Зајечару 5Кж.186/14 од 07.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 29.01.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката П.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору Посл.бр.К.221/13 од 26.02.2014. године и Вишег суда у Зајечару 5Кж.186/14 од 07.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору Посл.бр.К.221/13 од 26.02.2014. године, окривљени М.Р. оглашен је кривим за кривично дело превара из члана 208. став 1. Кривичног законика (КЗ), за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 30-тридесет дана и истовремено одређено да се иста неће извршити под условом да у року од 1-једне године не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 8.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудне наплате и на плаћање оштећеном В.М. трошкова кривичног поступка у износу од 12.750,00 динара, док је оштећени В.М. ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Виши суд у Зајечару, пресудом 5Кж.186/14 од 07.11.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окр. М.Р., адв. П.Ј. и пресуду Основног суда у Бору К.221/13 од 26.02.2014. године, потврдио.

Бранилац окр. М.Р., адв. П.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреда закона на штету окривљеног из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. у вези са чланом 439. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом Врховном касационом суду да побијане пресуде

преиначи и донесе ослобађајућу пресуду или да побијане пресуде укине и врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.Р., адв. П.Ј., је недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду кривичног закона на штету окривљеног из члана 439. тачка 1) ЗКП, дакле по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, која повреда је дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, сходно одредбама члана 485. став 4. у вези са ставом 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, образложење истакнуте повреде закона и с тим у вези става одбране о непостојању, у радњи окривљеног описаној у изреци и образложењу побијане правноснажне пресуде, субјективног обележја кривичног дела преваре које се тиче преварне намере, своди се на оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди, пошто бранилац окривљеног, оспоравајући закључак суда о постојању преварне намере код окривљеног у време закључења предметног купопродајног уговора и при том, позивајући се на „неспорно утврђене“ чињенице о разлозима неизвршења уговора (одустајање оштећеног од куповине једног непосредно понуђеног и више усмено понуђених возила и касније настала немогућност окривљеног да врати примљени аванс за набавку возила због западања у материјалну оскудицу), за које наводи да доказују супротно и да се у конкретном случају ради о грађанскоправном односу између окривљеног и оштећеног В.М., те чињенице представља другачије и супротно од онога што је у погледу понашања окривљеног и оштећеног као уговорних страна утврђено побијаном правноснажном пресудом.

Како одредбама члана 485. став 4. ЗКП, које прописују разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је предметни захтев браниоца окр. М.Р. недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, тако што је, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.Р. одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.